

[Jefsen Christensen.]

tilfredsstillende, og at der fra mange Sider har været Bud efter de Goder, som Loven indeholder. Derimod kan man ikke med samme Ret sige, at det er lykkedes at imødekomme Ansøgningerne i saa hurtigt et Tempo, som det havde været ønskeligt. Der er efter mine Begreber ikke saa helt lidt at indvende mod den langsomme Administration af Loven, der har fundet Sted, og jeg haaber derfor, vi i Udvalget maa kunne naa til Enighed om en Ændring af Administrationen. Det er rigtigt, at det undertiden kan være nødvendigt at forlænge de gældende Frister for Udvalgenes Arbejde med Sagerne, hvilket § 2 aabner Mulighed for, men det vil næppe bevirke, at selve Behandlingen af Sagerne kommer til at foregaa i et hurtigere Tempo, end det hidtil er sket. Derfor haaber jeg, at vi, ikke mindst med Hensyn til Gældsdokumenternes og Tinglysnings-sagernes Behandling, maa kunne naa til Enighed om en Ændring, maaske ikke just i selve Loven, men dog en Ændring af Administrationen.

Der er ogsaa en anden Ting, som har vakt nogen Overraskelse af uheldig Art, nemlig Kursen paa de Obligationer, hvormed en Del af Gælden til Kreditorerne indfries i Forbindelse med Gældssaneringsarbejdet, men det skal jeg senere sige et Par Ord om.

Jeg har ikke noget at indvende mod § 2; jeg ønsker blot, at man i Forbindelse med Behandlingen af § 2 kunde naa til en Aftale med Ministeren om en noget anden Administration af Sagerne end den, der hidtil har fundet Sted.

§ 3, der angaar Fredningsfristernes Retsvirkninger, kan vi fra vor Side ligeledes tiltræde.

I § 4 er der sket den Ændring i Forhold til den hidtil gældende Praksis og de hidtil gældende Lovbestemmelser, at man foretager en Sondring mellem Ejendomme med en Grundværdi af mindst 100 000 Kr. og Ejendomme med en Grundværdi, som ligger derunder. For det første tror jeg ikke, at Antallet af Ejendomme med en Grundværdi af over 100 000 Kr. er saa stort, at en væsentlig Del af de Gældssanerings-sager, der bliver behandlet, angaar dem, saa at det af den Grund havde været nødvendigt at hidføre denne Ændring i Loven. Dernæst forekommer det mig noget uheldigt, at man i det hele taget giver sig til at sondre mellem de forskellige Ejendomstyper og sige om den ene Ejendomstype, at den ikke skal have samme Ret over for de Foranstaltninger, Rigsdagen træffer, som andre Ejendomstyper.

Vedrørende § 5 har Ordføreren for Udvalget i det andet høje Ting kort og godt udtalt, at den eneste Ændring, der her blev foretaget, var Bestemmelsen om, at Gældssaneringslaan kan indsættes uden Samtykke fra efterstaaende Panthavere. Jeg vilde dog mene, at § 5, saaledes som den nu er affattet, siger noget andet og mere end just dette alene, men jeg vil gerne have Klarhed over, hvad den højttærede Minister mener herom. Jeg skal nævne et Eksempel til Belysning af, hvad jeg tænker paa. Lad os sige, at der er et Banklaan i en Ejendom paa 9 000 Kr., og det er underkastet ganske bestemte Rente- og Afdragsbetingelser, som vedkommende Debitor ikke kan bære. Han søger derfor Saneringslaan og opnaar i Kraft af de gældende Regler 6 000 Kr. Der bliver indestaaende f. Eks. 3 000 Kr. af de 9 000 Kr., men man maa stadig mene, at Afdragsvilkårene for disse 3 000 Kr. er for vanskelige for Debitor, og saa træffer man en Aftale med vedkommende Pengeinstitut om, at det i Stedet for at skulle vare 5 Aar kommer til at vare 10 Aar, før Restgælden af disse 3 000 Kr. er betalt. Vil man ikke kunne gøre dette i Overensstemmelse med den foreslaaede Bestemmelse i Lovforslagets § 5 uden at spørge efterstaaende Panthavere? Hvis man kan det, har den foreslaaede Bestemmelse en vidrerækkende Betydning end den, som Ordføreren i det andet høje Ting har givet Udtryk for. Jeg stiller det blot som et Spørgsmaal.

Bestemmelserne i §§ 6, 7 og 8 kan jeg tiltræde. Samtidig med at der nu foretages den Ændring, at Ejere, som har haft deres Ejendomme forud for 1. Oktober 1935, nu kan komme i Betragtning, medens hidtil kun Ejere, der har haft deres Ejendomme forud for 1. Januar 1933, kunde komme i Betragtning, kunde der maaske paa Grund af de vanskelige Forhold, vi har haft i Landbruget siden Lovens Vedtagelse, være Grund til ogsaa at ændre Bestemmelserne vedrørende den løse Gæld, idet løs Gæld, der er paadraget efter 24. April 1936, efter de gældende Bestemmelser ikke kan medtages, naar der er Tale om Saneringslaan. Naar man foretager Ændringer paa eet Punkt, kan der vel ikke være saa meget i Vejen for ogsaa at gøre det paa et andet, selv om jeg ingenlunde er Tilhænger af, at man i Tider som de nuværende skal give sig til at stifte mere løs Gæld end nødvendigt.

I øvrigt har mit Parti Ønske om en Ændring i § 10 vedrørende Kurstabet paa Obligationerne, idet man ikke, da Loven blev vedtaget, kunde forudse, at Obligations-